

LBRIS

We know
books

Cele mai frumoase poezii de dragoste

ADRIAN PĂUNESCU

BUCUREȘTI, 2023

CUPRINS

Iubiți-vă pe tunuri	11
Dacă tu ai dispărea	18
Te aștept	20
Portret cețos	21
Perechea sălbătică	22
Te iubesc	24
Iluzia unei insule	25
O astfel de noapte	27
Iubindu-ne intraductibil	28
Copaci fără pădure	33
Gâtul	34
A tine, a mine	36
Ultima carte	37
Totuși iubirea	39
Ultima zi	41
Umbra	43
Prima zi de pace	44
Oameni de zăpadă	45
Amăgire	47
Femeie a lumii	48
Antiprimăvara	52
Pozează-mi	53
La nunta ta	54
Cu tine	55
Personajul principal	56
Aruncarea în valuri	57

Conviețuim	58
La adio	60
Romanța ultimei lacrimi	62
Colind la post-restant	65
Marele surdomut	67
Incomunicabil	69
Orație de nuntă	71
Sacra banalitate	73
A nu mai iubi sărbătorile	75
Redevenim copii	76
Iubire incurabilă	77
Rană și cuțit	79
Nenăscută	80
Îți mai aduci aminte marea?	81
Noapte de unul singur	82
Dulcele eșec	84
Transplant de albastru	86
Hai-ku	88
Nebun de alb	90
Floare la rever	92
Astâmpără-te	93
Despărțire în flori	95
A către E	97
Muntele	99
Voiam	100
Hai, nu, serios	101
Ca un fum de țigară, sufletul	103
Invitație la nuntă	104
Amor cubist	106
Diateze	107
Partaj	109
Scrisoare pentru răni	110
Toamna-n București	111
Scrisoare fără destinație	113

Jurământ	115
Femeia	117
Să vină domnul Shakespeare	119
Pregătește-te	121
Regăsire	123
Cenușa de după incendiu.....	124
Ninsoarea de adio	126
Dragoste mută	128
Gânduri de vânător rezervist	130
Ce frumoasă ești	131
Foc pe coapsă	133
Ce faci la ora când mi-e dor de tine?	134
Civilizația de frig	136
Îți spun adio, ca să-ți fie bine	138
Durerea femeiască	141
Lume, lume	143
Iarna la Paris	144
Elegie pentru supraviețuire	146
Hanul lui Manuc	148
Neagra regină fără regat	149
Să ne iubim	152
Lied vechi de dragoste	153
Intraductibila nefericire	155
Elegia ultimei iubiri	156
Povestea de dragoste	159
Liber să sufăr	161
Noaptea în ea însăși	162
Adio, adică rămâi	164
Și te iubesc fără să știi cum nu te-aș iubi	165
Cireșul	167
Hai să mergem într-o seară	168
Revanșă	170
Noaptea mării beții	171
Blues de dragoste	173

Oraș cu porumbei sălbatici	175
Resurecția caprei negre	176
Carmen minutare	178
Scrisoarea	179
Biografie	180
Tăcerea	181
N-am puterea	183
Păstrează cărțile	184
Săritura în vâltoare	186
Să ne iubim pe țărmul Mării Negre	188
Vârste	189
Nobilul viciu	190
Insuportabil, gândul	192
Batista lui Iago	193
O limbă străină înăuntrul tăcerii	194
Trist cavaler	195
Mesaje în sticle	197
Nunta echinocțiului	198
Vatra cu viscole	200
Spovedanie	201
Atacul nimicniciei	205
Iertările	206
Te declarasem principesă neagră	207
Ritm de dragoste	208
Unde să te mai găesc?	210
Femei nefericite ale lumii	211
Vei mirosi altfel	213
Revenirea	214
Apărându-ți legenda	215
Femeile pe care nu le voi cunoaște	216
Răz bunare obștească	217
Iubirea-i singurul motor al lumii	218
Sanie pentru Polul Nord	219
Karenina	221

Ochiul interior	223
Elegie	224
Reintră în roman	226
Cântec de frâu	227
Semafoare cu femei singure	229
Adeverință de dragoste	230
Dreptul la eternitate	231
Din doi în doi	232
Aceeași floare	234
Dor târziu	235
Femeia care a fugit din zid	236
Pe asta a iubit-o Păunescu	238
Ninsoarea capitală	239
Eroina ești tu	240
Tăcut	244
Câte vieți?	245
Voia tuturor	246
Muzeul înzăpezit	246
Telefon întâmplător	248
Eu, lângă tine, ca țăranul lângă sfeclă, în piață	249
Viscolul pornește soneria	251
Femeia	253
Rever cu înger	255
Numai ea	256
Sania copilăriei	257
Cântec de drum pentru E.	259
Act	260
Singur, cu hainele tale	261
Irevocabil	262
Calendar de pierdere	266
Să-mpărțim tot ce-a fost	268
Inutil ieșind în oraș	270
Nu regizez distanța dintre noi	271
larna definitivă	273

Dumnezeul salvării	275
Îți va lipsi martorul	279
Să-mi scrii	280
Totuși iubirea peste blestem	282
Să vânăm lumina lunii	283
Jurământ de dragoste și gelozie	284
Testament de dragoste	287
CUPRINS	293

Mă voi feri ca de foc de pericolul
Ca dragostea să devină
Obiect al meditației,
Al speculației,
Al filozofiei.

Ferească Dumnezeu
De acea dragoste retorică,
În stare să ucidă
Numai eroii
Pe scenele de scândură uscată.

Alt fel de dragoste am trăit eu
În zilele și-n nopțile vieții mele.
Am fost devorat,
De patimi reale,
Și nici un regizor
Nu mi-a putut iscăli pieptul
Cu biata lui cerneală roșie,
De care s-au învrednicit toți actorii.

Eu însumi am ceva teatral
În ființa mea.
Dar eu nu sunt actorul,
Eu nu sunt regizorul,
Eu sunt autorul
Tragediei pe care o joacă atâția.
Adolescenți și adolescente
Se vor regăsi teatral
În poemele mele de dragoste
Pe care le restituți lumii
Ca pe-o boală de care voiesc să mă lepăd
Și nu pot.

Căci nici o boală nu devine
Mai mică în tine
Dacă se molipsească și alții de ea;
O, dragostea mea devastatoare,
Câți tineri își vor face iluzia
Că-i poți salva când te vor citi
În cuvintele mele.

Nu există propriu-zis experiență umană,
Nimic nu e valabil decât o singură dată,
Ca o seringă în vremea modernă.
Totul se aruncă după folosință,
Inclusiv dragostea unui poet
Citită în cărțile lui.

Nici Biblia nu folosește,
Nici Biblia n-are un conținut exemplar,
Experiența din Cântarea Cântărilor
Se pierde ca un proces-verbal de ședință,
Nu e nimic de făcut,
Nu e nimic de ales
Din toate acele cuvinte,
Decât plăcerea estetică.

Eu sunt autorul tragediei,
Eu declam împreună cu actorii,
Eu fac fibrilație la inimă, ca și regizorii,
Eu aplaud și huidui împreună cu spectatorii,
Eu mă spânzur împreună cu administratorul teatrului
În acest final de veac
În care dragostea
A ajuns atât de greu vandabilă.
Se joacă, dragii mei,
Tragedia dragostei
În fața scaunelor goale.
Murim și nimeni nu se uită la noi,
Actorii turbează pe scândura goală
Și poate că de-atâta singurătate
În sălile în care joacă
Ei încep să ia în serios
Rolurile din tragedia dragostei.

N-a fost chip să scap de aceste cuvinte,
A trebuit să vi le spun
Gelos pe Shakespeare,
Care a avut răbdarea
Să-și omoare toți eroii,
Știind
Că va fi absolvit de marea lui vină
Pentru că, între timp, oricum,
Toți aveau să moară,
De moarte firească.

Dar eu sunt poet liric,
Eu încă n-am deprins învățul
De-a pune la persoana a treia
Ceea ce devoră persoana întâia.
Și de-atâtea ori am simțit nevoia
Să mă salvez cu un plural al majestății
Și n-am putut și unii dintre voi
Au numit, prostește,
Aceasta care mi s-a întâmplat,
Egoism.

Și nici nu am blestemata
Răceală de cuget
A șefului de cadre
Care iubește-n taină,
În vreme ce acționează
Cu dosare și referințe de tot felul
Împotriva tuturor iubirilor și a tuturor celor
Care iubesc.

Dragostea mea are un aspect
Aproape clasic,
În romantismul ei
Desuet și expresionist.
Iubesc
În numele tuturor umilințelor
Și al tuturor așa-ziselor fărădelegi pedepsite
De legi fără de lege.

Vai mie, autor de tragedii,
O s-ajung exemplar, o să se predea
Lecții de literatură universală
Pe textele mele,
Biată autopsie,
Vinovată și impudică autopsie,
Câți din voi, care vă veți supăra pe copiii voștri,
C-au luat note mici
La lecția „Poezia lui Adrian Păunescu“,
N-ați fi azi în stare
Să mă ucideți
Pentru poezia de dragoste
La care nu copiii voștri,
Ci voi ați putea rămâne repetenți.

Vă voi trece clasa,
Pe voi și pe femeile voastre,
În fața cărora îngenunchez
Pentru sfânta răbdare pe care o au cu noi
Și pentru misterul care ne leagă.
Vă voi trece clasa, vă voi trece veacul,
Veți supraviețui în poezia mea,
Și poate mai mult în poezia mea de dragoste,
Care nu e reglementată
Prin hotărâre a Consiliului de Miniștri.

O, bieții mei prieteni!
Scriu poezie de dragoste
Și știu că n-am nici o șansă
În timpul vieții mele.
Sunt făcut să par altceva,
Suport interdicția de a vă fi unul din semeni,
Teatral uneori,
Pentru că-n clădirea teatrului nostru
A ascuns armata
Toată muniția, toate drapelele.
Teatral uneori
Pentru că în orașul nostru
Nu mai e loc nicăieri altundeva de poeți
Întrucât primăria e plină de funcționari.

Teatral, teatral, într-adevăr,
Și rugându-vă,
Implorându-vă,
Ordonându-vă:
Pace și dragoste
Și dacă sunt pe lume și dragostea, și pacea
Va fi și Truda de-a le păstra.
Bucurați-vă că mai aveți
Poeti din acest os,
Păsări de această marcă,
Impulsuri în această direcție.
Bucurați-vă, bucurați-vă, plângând,
Că în vreme ce voi mă credeți surghiunit
În sintaxa unei singure orientări,
Să lucrez ca orbetele
Pentru înfățișarea voastră festivă,
Eu iubeam și scriam
Poezie de dragoste.

Iar pe voi, frații mei tineri,
Pe voi, care mă veți citi crezând
Că veți avea ceva de învățat
Din poezia mea de dragoste.
Vă rog, nu pariați prea mult
Pe această iluzie.
Nimic nu se învață de la nimeni
Până când nu înveți acel lucru
Din propria ta experiență.
Voi mă veți iubi
Abia după ce
Veți ajunge-n situația mea.

Poezia mea nu e de dragoste, ea e dragoste,
Poezia mea de dragoste nu e inițiere,
În versurile mele nu veți găsi
Descrise somptuos
Pozițiile dragostei
Ca-n manualele de pornografie indiană
Sau chiar daneză.
O, nu. Toată poezia mea de dragoste

E o imensă vatră de cenușă
La temelia unui rug
Ce arde încă.

Luați această carte-n mâini,
Această machetă a unui teatru tragic,
Iubirea e tragică
Pentru că iubirea e moarte,
Iubirea e tragică
Pentru că actorii o rostesc cu suflarea tăiată,
Măreață cum e
În scriitura pe care au învățat-o,
Dar abia așteaptă să coboare
După ce și-au îmbrăcat hainele de stradă
În fierbinte, urâta, dar pasionanta lor
Iubire de oameni.
În sală pe fiecare-l așteapt-o femeie,
Undeva, la balcon, o fată pură plânge,
Când iubitul ei, actor la Teatrul Municipal,
Se sărută pe scenă cu o actriță.
Vai, eterna contradicție
Dintre artă și viață!

Nu vă luați după spusele mele, ci după cele scrise
Citiți cartea mea
Când viața v-a obosit de-ajuns într-o zi,
Eu nu am pretenția să vă învăț nimic,
N-am decât orgoliul de-a mă alătura
Cu toată cenușa distrugerii mele
Cenușilor voastre,
Căci fiecare dintre voi
E un cuplu
De la care ar putea începe
Iarăși
Lumea.

Și când veți vedea
În fața ochilor voștri arzând de iubire
Tunurile veacului pregătindu-se să distrugă
Câmpiile și fabricile,
Oamenii și munții,
Păsările și peștii,

Bibliotecile și spitalele,
Mormintele și bisericile,
Nu pregețați, aruncați-vă hainele de pe voi,
Îmbrățișați-vă, sărutați-vă,
Și pentru că pământul e rece,
Iar tunurile care vor să-l distrugă sunt calde,
O, voi tineri ai planetei mele,
Convulsionată de-atâtea arme,
Sub ochii holbați ai armatelor,
Sfărâmând ochelarii grețoși ai generalilor,
Fără nici o rușine,
În numele singurei religii care ne unește,
Credința în continuitatea speciei umane,
Lubiți-vă,
Lubiți-vă pe tunuri!
Concediați tunarii
Și dezamorsați obuzele
Și dați-ne acest prim și netrecător
Semn al păcii universale.

Lubiți-vă,
Lubiți-vă pe tunuri!
Lubiți-vă până când le veți hodorogi,
Până le veți scoate din funcțiune,
Lubiți-vă aruncând din mâini
Tot ce vi se-ntâmplă s-aveți în mâini,
Actele voastre, banii voștri, oglinzile,
Chiar și această carte
Care nu are decât meritul
Că aparține unui om
Care în viața lui, deși n-a avut norocul
Să facă dragoste pe nici un tun,
Când n-a dormit și n-a scris,
A iubit
Cu disperarea condiției umane,
Cu lăcomia venitului de pe front,
Cu grija medicului
Și cu dăruirea muribundului.
Facă-se profeția mea,
Fie o dată pentru totdeauna a tinerilor
Iubirea pe tunuri!

(Lubiți-vă pe tunuri, 1981)

DACĂ TU AI DISPĂREA

Dacă tu ai dispărea
Într-o noapte oarecare,
Dulcea mea, amara mea,
Aș pleca nebun pe mare.

Cu un sac întreg de lut
Și-o spinare de nuiiele
Să te fac de la-nceput
Cu puterea mâinii mele.

Lucru lung și monoton
Să te înviez femeie
Eu, bolnav Pygmalion,
Hai, și umblă, Galatee.

Dacă tu ai dispărea,
Fi-ți-ar moartea numai viață,
Dulcea mea, amara mea
Aș pleca în țări de gheață.

Să te fac din țurțuri reci,
Să te-mbrac în promoroacă
Și apoi să poți să pleci
Orișunde o să-ți placă.

De-ai cădea într-adevăr
În momentul mării frângeri
Aș veni la tine-ncet
Să te recompun din îngeri.

Și pe urmă voi pleca
Umilit și iluzoriu
Unde este casa mea
O mansardă-n purgatoriu.

IBDIS

We know
books

Dacă tu ai dispărea
Și din râsu-mi și din plânsu-mi
Te-aș găsi în sinea mea,
Te-aș zidi din mine însumi.

(Rezervația de zimbri, 1982)

TE AȘTEPT

Te aștept în fiecare gară,
dacă se va întâmpla să urci?
Dintr-un buchet întristat de recruți,
dintr-o sală de așteptare
luminată ieftin,
dintr-o cutie de chibrituri
uitată pe peron,
dintr-o amintire carnală a mea,
te-aștept să mă ajungi
din urmă.

În fiecare gară,
în fiecare trecere pe la ușa
cușetei în care nu dorm,
în fiecare tresărire
a osiei vagonului,
te-aștept să mă ajungi
din urmă.

Ca un adolescent
prima oară-mbătat de-o femeie,
te-aștept melancolic
și cu urechile arzând fratern
spre toate semafoarele.

(Rezervația de zimbri, 1982)

Câte ploii pe lume, câtă comedie,
Du-te, nu se poate închea nimic.
Fir-ar Dumnezeu diavol să ne fie,
Teoretic, multe pot să-ți tot explic.

Dar esențialul e acum sfârșitul,
Câte ploii pe lume și ce mulți străini,
Ți-aș tăia din sânge vina cu cuțitul,
Dar tu ești, întregă, un regal de vini.

Vor veni prieteni de prin țări neutre
Ca să-ți afle starea și să vă iubiți,
Milă mi-e de tine printre-acele mutre
De homunculi tragici, de ridicoli friți.

O să cauți veșnic marea fericire,
O să ai decepții, vei trăi năuc,
Vei uita cuvântul a iubi-iubire
Și vei fi curată numai sus, pe rug.

Prin oraș se-aude delirând salvarea,
Iarăși e cutremur și desfrâu enorm,
Mă gândesc că bine o să facă marea
Dac-o să ne șteargă mâine de pe țarm.

Ești cedată dramei, ești născută morții,
Te-a primit în gazdă minus infinit,
Pleacă, dă-te pradă pân-la capăt sorții,
Nu întoarce capul, pleacă, te-am iubit.

(Manifest pentru sănătatea pământului, 1980)